

k celkové hospodářské a sociální situaci té které osoby. Bylo by tedy i u dotyčných cestářů, jichž příjem ze zaměstnání toho je poměrně nepatrný, i doba, již zaměstnání to vyžaduje, je omezena, nutno zjistiti, v jakém poměru toto zaměstnání je k jinakým příjmovým zdrojům, po případě k jiné činnosti osob oněch, a s tohoto hlediska bylo by posuzovati, zdali cestářství v rámci celkové jejich hospodářské a sociální situace lze kvalifikovati jako zaměstnání hlavní. (Nález Nejv. správ. soudu z 31. prosince 1924, č. 13.760/23. — Srov. též nález nejv. správního soudu z 30. června 1924, č. 7344/24 v »Soc. revui«, roč. 1924, str. 493.)

O vedlejších zaměstnání jisté osoby může býti řeči jen tenkrát, má-li táž osoba ještě jiné zaměstnání, jež lze kvalifikovati jako zaměstnání hlavní. Není však v zákoně opory pro výklad, že by toto hlavní zaměstnání musilo býti zaměstnáním výdělečným. Paragraf 1 nem. zák. a rovněž § 17 zákona o právních poměrech domovníků mluví prostě o zaměstnání vedlejších, nikoli o výdělečném zaměstnání vedlejších jako protikladu hlavního výdělečného zaměstnání. Přihlédne-li se k tomu, že zákonodárce v jiných zákonech, na př. v pensijním zákoně z 5. února 1920, č. 89, v § 2, č. 2 a § 3, odst. 6, staví proti vedlejšímu zaměstnání v ý s l o v n ě »hlavní výdělečné zaměstnání«, v nemocenském zákoně toho však opominul, nelze shledati, že by názor žalovaného úřadu, jako by se mohlo mluvit o zaměstnání vedlejších podle § 1 nem. zák. jen tehdy, je-li tu ještě jiné výdělečné zaměstnání (hlavní zaměstnání), měl v zákoně opory. (Nález nejv. správního soudu z 10. března 1925, č. 4847/25.)

K § 6a, odst. 3 nem. zák. Ustanovení toto má zajisté význam nejen pro výpočet podpůrného období (§ 6, č. 2, odst. 3), nýbrž i pro stanovení náhradní povinnosti pokladny vůči nemocnici (§ 8, odst. 3), poněvadž ustanovení to obsahuje závaznou normu o tom, kdy nastává při onemocnění touž chorobou nový pojistný případ. V daném sporu jde však o to, zdali ustanovení to platí i tehdy, když zaměstnanec v mezidobí od zastavení nemocenského (vystoupení z prvního léčení) do nového onemocnění nebyl členem pokladny a pozbyl ve smyslu § 13, č. 3 nároku na pojistné dávky. Podle názoru Nejv. správního soudu je nutným předpokladem pro použití § 6a, odst. 3: 1. aby tu byl in concreto závazek pokladny k pojistným dávkám, ať již proto, že členství nemocného k pokladně vůbec nepominulo, či po zastavení nemocenského znovu bylo nabyto, nebo že onemocnění spadá do lhůty ochranné § 13/3. Tomuto názoru svědčí doslov cit. předpisu »pro výpočet trvání podpůrného období«, jenž předpokládá podpůrný závazek pokladny, svědčí mu i zařazení tohoto ustanovení mezi normy, upravující povinnosti pokladen; 2. aby nenastalo přerušení nezpůsobilosti ku práci, což plyne nejen z dikce cit. § 6a, odst. 3, »opětná nezpůsobilost ku práci, nastalá následkem nemoci«, ale i z úvahy, že v případě nepřerušného trvání onemocnění stíhá pokladnu již z předpisu § 6, č. 2, odst. 3, podpůrný závazek stejného rozsahu i pro ono mezidobí. (Nález Nejv. správ. soudu z 30. května 1925, č. 6274/25.)

K §§ 31 a 32 nem. zák. Faktické, byť i nepovinné přihlášení zaměstnance k nemocenskému pojištění jest posuzovati s hlediska § 32, pokud nejde o úpravu pojistného poměru pro futuro, nýbrž o posouzení právních účinků, plynoucích z přihlášky pro praeterito, a nemůže tudíž zaměstnavatel, jenž přihláškou svou

zavázal pokladnu k plnění nemocenských podpor, odvrátiti právní následky svého vlastního projevu tvrzením, že vědomě či omylem podal nesprávnou přihlášku. Přihláška je pro pokladnu směrodatným faktorem pro stanovení okruhu osob, jež jest povinna v nemoci podporovati. (Nález nejv. správ. soudu z 30. května 1925, č. 11.057/25.)

K § 33 n e m. z á k. Nemocenský zákon neobsahuje ustanovení, z něhož by se dalo dovoditi, že opominutím přihlášky pozbývá zaměstnavatel práva proti nesprávnému určení mzdové třídy se brániti. — Povinnost platiti příspěvky jakožto povinnost veřejnoprávní jest upravena § 33 nem. zák., jenž stanoví, že zaměstnavatel má příspěvky zaplatiti ve lhůtách stanovami určených. Je-li tato veřejnoprávní povinnost straně kategoricky zákonem uložena a pro její splnění určitá lhůta vytčena, a je-li s druhé strany ponechána zákonem zaměstnavateli možnost, podati kdykoli námitky proti předpisu příspěvků, nelze v tom, že zaměstnavatel této povinnosti vyhověl a příspěvky zaplatil, spatřovati uznání správnosti předpisu, jež by vylučovalo pozdější námitky proti němu. Poněvadž právě jde o plnění veřejnoprávní povinnosti, nemůže ovšem ani býti na daný případ použito analogie soukromého práva (všeob. obč. zákona). (Nález Nejv. správ. soudu z 8. dubna 1925, č. 7114/25.)

S p r á v n í ř í z e n í. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí úřadu správního pro vadné řízení, vzniká z toho pro úřad správní podle § 6 zákona o správním soudě toliko povinnost odstraniti vady soudem vytknuté a vydati rozhodnutí nové. Nenastává mu však povinnost, aby — bylo-li jeho rozhodnutí pro vady řízení zrušeno — zjednal původní stav, zejména odčinil výkon zrušeného rozhodnutí svého, k němuž zatím již došlo, ježto stížnost k Nejv. správ. soudu podaná nemá odkladného účinku (§ 17 zák. o správním soudě), a proto i právní stav, zjednaný pravoplatným rozhodnutím úřadu správního, jest tak dlouho legální, dokud Nejvyšší správní soud nevysloví jeho nezákonnost. (Nález Nejv. správ. soudu z 30. května 1925, č. 3825/25.)

Zásada materielní pravdy, řízení správní ovládající, ukládá úřadům správním za povinnost, aby z moci své zjišťovaly v procesu správním všechny skutkové okolnosti pro rozhodnutí závažné, jež slouží ochraně veřejných zájmů ve správním řízení zúčastněných, a aby na podkladě pomůcek a průvodů stranami produkovaných doplnily skutkovou podstatu ex officio do té míry, aby tvořiti mohla spolehlivý základ pro utvoření si konečného právního závěru o sporné věci a tím pro nalézací činnost úřadů těch. (Nález nejv. správního soudu ze dne 14. listopadu 1924, č. 19.873/24.)

S a m o s p r á v a z a p s a n ý c h p o k l a d e n p o m o c n ý c h. Zákon o zapsaných pokladnách pomocných z 16. července 1892, č. 202 ř. z., nevyhradil úřadům politickým nějakou rozhodovací moc, pokud se týče dosazování a úřadování orgánů pokladen, zejména jim neposkytl pravomoci schvalovati nebo potvrzovati funkcionáře pokladny pomocné; naprosto pak nemá cit. zákon ustanovení, jež by úřadům snad vyhrazovalo nějaké rozhodování ve sporech, které vzniknou mezi orgány pokladny a jejími členy co do funkcí těch. Ingerence úřadu na takovéto vnitřní organizační záležitosti pomocné pokladny může se zakládati jen na státní moci dohlédací podle předpisů § 35 uvedeného zákona o z. p. p., resp. cit. tam §§ 19 a 20